

havde taget Chancerne og ladet sig kaste ud af Landstinget den Gang, da havde de nu ved det sidste Valg til Folkethinget kunnet forny Grundringen fra deres unge Dage og staa som Førere for Oppositionen, som Førere for Folket i Frihedens Sag. Til Belønning for, at de gik ind under Pisten, ser man ogsaa nu, at hver Gang en af dem træder frem i Høires Bælgerforening, bliver det meldt i Aviserne, at han er bleven modtaget med Applaus. Men det var det, jeg sagde, at jeg kunde ikke forstaa, at de konervative Elementer i Befolkningen vilde underkaste sig dette Regimente, fordi, saafremt de ikke gjorde det, saafremt de ikke underkastede sig denne Disciplin, vi da selvfølgelig for længe siden havde været ude af de nuværende Forhold. Det er umuligt at forstaa, at alle de Mænd, der tilhøre Høire, og som omtrent hver især sige om sig selv, at de ere Repræsentanter for den høieste Rundskab, Dannelse og Indflydelse her i Landet, ville binde sig paa den Maade, da det jo er klart, at en saadan Samling Mænd umulig kan føle sig tilfredsstillet ved at arbejde for et Program, der kun indeholder de to Ord: Estrup leve! Stod de frit og selvstændig udenfor Partierne, er der ikke Tvivl om, at en Mængde af dem vilde være gaaede med Benstre i forskellige Spørgsmaal og derved have fremtvunget Regjeringens Afgang. Men netop fordi de, der lede Doktrinerne i Høire, vilde dette, derfor holdes Disciplinen saaledes, som det gjøres. Det ærede Medlem meddelte os, at Visnepolitik var Selvpineri, fordi, som det allerede er blevet fremhævet, det kan være Regjeringen ligegyldigt, hvilke Løve der komme, og hvorledes Udviklingen gaar for sig. Jeg troede, at Regjeringen, som et Udtryk for Folkets offentlige Bevidsthed, som den burde være, var den mest sensible netop paa det Omraade for, hvad der bliver Selvpineri i saa Henseende. Men det lader jo til, at han har Ret i, at Regjeringen ikke tager sig det nær, at Reformere ikke kunne fremmes. Men desto mærkeligere var den Ytring, han derefter kom med, at efter som det var Selvpineri, var det Noget, som vi snart skulde se, hvor længe vi kunde holde det ud, hvorimod han og hans Venner kunde holde det meget længere ud. Jeg finder, at det er den mest udmærkede Anerkjendelse af, hvad jeg før sagde, idet de Andre opfatte os som valgte Repræsentanter for den hele Befolkning, og naar det altsaa er et Selvpineri, som Befolkningen maa underkaste sig, viser dette, i hvilken Grad den er dreven frem, hvor langt den er kommen frem, at den siger: Vi underkaste os alle dette Vi-

neri, før vi offrer den Ret, Forfatningen giver os. Det ærede Medlem siger derimod: Jeg er ikke Repræsentant for hele Befolkningen; thi jeg føler ikke noget af dette Selvpineri, og siger endogsaa: Vi kunne godt holde ud. Ja, det er altsaa netop ikke dem, der ikke længere ere Repræsentanter for Befolkningen, som staa frem og udtale deres Beklagelse over Visnepolitiken. Nei, Repræsentanterne for det nationalliberale Parti sige: Vi kunne godt vente.

Der var endelig et Spørgsmaal, som det ærede Medlem henvendte til mig, idet han sagde, at den hele Strid dreiede sig om Kongens fri Ret til at vælge sine Ministre, hvortil jeg udtalte, at den har Ingen benegtet. Nei, jeg fastholder paa det Bestemteste, at Ingen benægter den, undtagen, som jeg sagde, netop det Parti, der har sluttet Ring omkring Thronen og forhindrer Folkets Stemme i at naae Thronen. Ja, i det Dieblit, de høitærede Ministre eller rettere den høitærede Conseilspresident vilde indgive Ansøgning om Afsted og samtidig tilraade Hans Majestæt at finde en Mand i det Parti, der nu i saa mange Aar har kæmpet for Forfatningens Opretholdelse, da har hele den store Del af Befolkningen, der ikke er repræsenteret af de Herrer, den fulde Fortrøstning til Kongen, at han ogsaa vil tage Folk, som have vilst, at de kunne arbejde med Thingene, og den Tro kan den ærede Rigsdagsmand eller hans Parti ikke betage os, den slippe vi ikke, før vi have faaet Bevis paa, at den er falsk. Vi fastholde tværtimod, at naar Ministeriet vilde gaa, skulde det nok vise sig, at Kongen frit vilde vælge sine Ministre der, hvor han troede, at det var til Folkets Gavn, der, hvor han kunde finde Mænd, der kunde arbejde med Folkets Repræsentanter. Vi fastholde, at den eneste Grund, hvorfor dette ikke kan blive bevist, er den, at Partiet staa omkring Thronen og forhindrer og forbyder de Ministre, der repræsenterer Partiet, at tage deres Afsted. Thi vi vide Alle, og de vide det alle, at de slet ikke mene det saa farligt med denne Ret. De mene simpelthen, — men det sige de ikke her og sige det ikke offentlig, sige det ikke i Aviserne, men det siges mellem Mand og Mand — at hvis det nuværende Ministerium gik sin Vej, vilde en meget betydelig Del af dem, der skrige høiest paa Navnet, raabe Bravo og oprigtig slutte sig til det andet Parti. Men ikke alene det vide vi, men vi vide ogsaa, at de sige imellem sig selv og ere heller ikke bange for at sige det til os, naar vi spørge dem privat, hvad Grunden er til, at de blive ved at støtte Ministeriet, at de ville ikke taale, at nogen